

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 257/2026
11.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 61. и 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Александра Милићевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Мајданпеку К.38/23 од 25.03.2025. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 533/2025 од 20.11.2025. године, у седници већа одржаној дана 11.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Александра Милићевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Мајданпеку К.38/23 од 25.03.2025. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 533/2025 од 20.11.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Мајданпеку К.38/23 од 25.03.2025. године окривљени АА, између осталих, оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 61. и 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године, у коју му је урачунато време проведено у притвору, а која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, без примене електронског надзора. Оштећени су упућени на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 533/2025 од 20.11.2025. године, усвајањем жалбе јавног тужиоца ОЈТ у Неготину, одељење у Мајданпеку преиначена је пресуда Основног суда у Мајданпеку К.38/23 од 25.03.2025. године у делу одлуке о казни тако што је окривљени, између осталих, због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 61. и 33. КЗ, за које дело је првостепеном пресудом оглашен кривим, осуђен на казну затвора у трајању од једне године коју ће издржавати у Заводу за извршење кривичних санкција, а у коју казну му

је урачунато време проведено у притвору, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Александар Милићевић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање или их преиначи у корист окривљеног.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен.

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, али у образложењу захтева, не опредељује конкретно ни једну повреду закона у смислу става 4. члана 485. ЗКП, већ наводи да суд није узео у обзир потпуно неслагање изјава окривљених, ценећи потпуно признање извршења кривичног дела од стране окривљеног ББ а по ставу браниоца, наведене изјаве су морале бити потпуно доказане свим изведеним доказима. На овај начин бранилац окривљеног суштински оспорава утврђено чињенично стање и оцену доказа дату од стране суда, а што не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА, у овом делу, оценио као недозвољен.

Поред наведеног, бранилац окривљеног истиче и да је суд ценио исказ окривљених, породичне прилике окривљеног, као и чињеницу да је у време извршења предметног кривичног дела тек навршио 19 година живота из ког разлога је, по мишљењу браниоца могло да му се суди као малолетном учиниоцу кривичног дела, али да другостепени суд није у потпуности ценио околности које би могле оправдати казну изречену првостепеном пресудом и то да је окривљени у међувремену нашао запослење, засновао ванбрачну заједницу и да ће ускоро постати отац. Оваквим наводима браниоца окривљеног истиче се повреда одредбе члана 441. став 1. ЗКП, а што не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом

браниоцу због повреде закона, те је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА, и у овом делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овога решења.

Записничар-саветник
Весна Зарић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.